

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 562

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10
Ἐν Ἀθήναις . . . . . φρ. 8.—	<i>Aimullion Zolā</i> : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — <i>A. Matthey</i> : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμί- τοις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — <i>Μήτσου Χατζοπούλου</i> : ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ (τέλος). — ΥΓΙΕΙΝΗ.	Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ- ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε- ναρίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.
Ταῖς ἐπαρχίαις . . . . . " 8.50		
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ . . . . . φρ. χρ. 15.—		
Ἐν Ρωσίᾳ . . . . . ρούβλ. 6.—		

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Καὶ ὁλοὲν ἀπεμακρύνετο τῆς θύρας ὡς ἀμήχανος καὶ δειλός.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ ἀββᾶς ἀνύψου τὴν φωνήν, κατελήφθη ὑπὸ τσαύτης ἀδυναμίας, ὥστε ἐδέησε νὰ καθήσῃ καὶ αὐ-
θις πρὸ τῆς ἤδη ἀποσκευασθείσης τραπέζης. Σύρας δὲ μίαν ἐφημερίδα ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ἐνδύματός του,

— Ὅθ σοῦ κάμω, εἶπε, ἓνα μικρὸ ἀμαζάκι.

Ἀμέσως ἡ Ἰωάννα ἐσιώπησε, καὶ δὲν ἐπέμενε πλέον νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν κοιτῶνα, ἢ δὲ ἐπιδειξιότης τοῦ κυρίου Ραμβώδου ἐπροκάλει τὸν θαυμασμόν της, διότι παρήγεν ἐξ ἐνὸς φύλλου χάρτου ὅλα τὰ εἶδη τῶν παιγνιδίων, κα-
τασκευάζων ἀλέκτορας, πλοιάρια, πῖλους ἐπισκόπων, ἀμά-
ξια, κλωβία, καὶ ἄλλα τινά. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ταύτην οἱ δάκτυλοί του διπλόνοντες τὸν χάρτην ἔτρεμον καὶ δὲν κατώρθου νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὰς λεπτοτέρας διπλώσεις, καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὅστις ἐξήρχετο ἐκ τοῦ παρα-
κειμένου θαλάμου, ἐταπείνου τὴν κεφαλὴν. Ἐντοσοῦτῳ ἡ Ἰωάννα, μεγάλως ἐνδιαφερομένη, ἐστηρίχετο ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης πλησίον του.

— Ὑστερα θὰ μοῦ κάμῃς καὶ ἓνα πετεινὸ διὰ νὰ τὸν ζεύξω εἰς τὸ ἀμάξι...

Εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλάμου ὁ ἀββᾶς Ἰστατο ὄρθιος ἐν τῷ σκιάφωτι, τὸ ὅποιον εἰσήρχετο διὰ τοῦ φεγγίτου εἰς τὸν κοιτῶνα. Ἡ Ἐλένη εἶχε καταλάβει τὴν συνήθη αὐτῆς στάσιν ἔμπροσθεν τοῦ λυχνοστάτου, καὶ ἐπειδὴ ἐκάστην τρίτην δὲν ἐκωλύετο ποσῶς ἐκ τῶν φίλων της εἰργάζετο καὶ δὲν ἔβλεπέ τις εἰμὴ τὰς ὠχρὰς αὐτῆς χεῖρας νὰ ράπτωσι μι-
κρὸν παιδικὸν σκούφον, κάτωθεν τοῦ κύκλου τῆς ζωπρᾶς λάμπειως.

— Ἡ Ἰωάννα δὲν πιστεύω νὰ σὰς δίδῃ πλέον καμμίαν ἀνησυχίαν; ἠρώτησεν ὁ ἀββᾶς.

Ἐκείνη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ.

— Ὁ ἰατρός μετὰ τὸ διαβεβαίωσέν, δὲν πρέπει ὅμως νὰ μείνω ἐντελῶς ἡσυχος, ἀλλ' ἡ ἀγάπη μου ἡ Ἰωάννα ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἦναι πολὺ νευρική. Χθὲς ἀκόμη τὴν εὗρηκα σχε-
δὸν ἀγνώριστον ἐπὶ τοῦ καθίσματός της.

— Ἰσως ἐλλείπει ἐξ αὐτῆς ἡ γύμνασις, ἐπανέλαβεν ὁ ἱερεὺς, παρὰ πολὺ κλειεσθε, δὲν διάγετε τὸν βίον σας δε-
όντως, καθὼς κάμνει ὅλος ὁ κόσμος.

Ἐσιώπησε καὶ ἐπεκράτησε βραχέα σιωπὴ, ἀναμφιβό-
λως εὗρηκε τὸν σύνδεσμον, τὸν ὅποιον ἐζήτηε ἄλλ' ἐνῶ

ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ ἐφαίνετο σκεπτόμενος, ἔλαβε καθίσμα καὶ ἐκάθησε πλησίον αὐτῆς λέγων :

— Προσφιλὴς μου κόρη, ἀκουσον ἐπιθυμῶ νὰ συνδια-
λεχθῶ σοβαρῶς μαζὶ σοῦ, καὶ αὐτὸ τὸ εἶχα σκεφθῆ πρὸ πολλοῦ. Ἡ ζωή, τὴν ὁποίαν διάγεις, δὲν εἶνε καλὴ, δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἡλικίαν σου νὰ μονάζῃς, ὡς πράτ-
τεεις σήμερον, καὶ αὐτὴ ἡ παραίτησις σου εἶναι χειροτέρα μᾶλλον διὰ τὸ τέκνον σου, παρὰ δι' ἐσέ. Ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσιν ἀπειροὶ κίνδυνοι, τῆς υγείας φερ' εἶπεῖν, καὶ ἄλλοι ἀκόμη.

Ἡ Ἐλένη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετὰ ἠθὸς τι ἐκπλήξεως.

— Τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, φίλε μου; ἠρώτησε.

— Θεέ μου! γνωρίζω πολὺ ὀλίγον τὰ τοῦ κόσμου, ἐ-
ξηκολούθησεν ὁ ἱερεὺς μετὰ ἐλαφρὰν ἀμηχανίαν, ἐν το-
σοῦτῳ γνωρίζω ὅτι μίαν γυνὴν ἐν τῷ κόσμῳ εὕρεται ἀρ-
κετὰ ἐκτεθειμένη, ὅταν μὲν ἄνευ ὑποστηρίγματος. Τέλος, εἶσαι ἐντελῶς μόνη, καὶ ἡ μοναξία αὐτῆ εἰς τὴν ὁποίαν βυθίζεσαι δὲν εἶναι καλὴ, πιστευσόν με. Ὅθ ἔλθῃ τότε ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ὑποφέρῃς σπουδαίως.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν παραπονοῦμαι διόλου, ἀπεναντίας εἶμαι ἐξαίρετα οὕτω, ἀνέκραξε μετὰ τινος ζωηρότητος.

Ὁ γέρον ἱερεὺς ἐκίνησεν ἠρέμα τὴν ὀγκώδη κεφαλὴν του.

— Βεβαίως σήμερον εἶσαι ἐξαίρετα, αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σὰν ἀρκετὰ εὐτυχῆ. Τὸ ἐννοῶ. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς κα-
τωφερείας τῆς ἀπομονώσεως καὶ τοῦ ρεμβασμοῦ ποτὲ δὲν γνωρίζεις τίς ποῦ θὰ φθάσῃ... ὦ! σὲ γνωρίζω, εἶσαι ἀνί-
κανος νὰ πράξῃς τὸ κακόν... Ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν γρή-
γορα ἢ ἀργὰ ἐν τῷ κόσμῳ νὰ ἀπωλέσῃς τὴν ἡσυχίαν σου. Μίαν πρωτὴν θὰ ἦναι πλέον ἀργὰ... ἢ θέσις τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκαταλείψῃς κενὴν τριγύρω σου... καὶ ἡ καρδιά σου θὰ καταληφθῇ βραδύτερον ὑπὸ αἰσθήματος ὀδυνηροῦ καὶ ἀνεκ-
φράστου.

Ἐν τῇ σκιά ἐρύθημα ἐχρωμάτισε τὰς παρειάς της ἀνε-
γίνωσκε λοιπὸν ὁ ἀββᾶς ἐν τῇ καρδίᾳ της; ἐγνώριζε λοιπὸν τὴν ταραχὴν, ἥτις ἐπλημμύριζεν ἐντὸς της; τὴν ἐνδύμυχον αὐτῆν ταραχὴν, ἥτις κατέλαβε τὴν καρδίαν της ὁλόκλη-
ρον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀπέφυγε μέχρι τοῦδε νὰ ἐκδηλώσῃ;

Τὸ χειροτέχνημα αὐτῆς ὀλισθήσασιν κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ νωθρότης ἤρχισε νὰ τὴν καταλαμ-
βάνῃ, καὶ προσεδόκα ὑπὸ τοῦ ἱερέως ὅ,τι προσδοκᾷ ὁ ἔνο-
χος εὐλαβῆς, ὅστις τέλος ἔρχεται εἰς μετάνοιαν, καὶ ὁμο-

λογεῖ φανερὰ πρὸς αὐτὸν τὰς ἀμαρτίας, τὰς ὁποίας ἔκρυπτεν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του. Ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὸ πᾶν, ἠδύνατο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, καὶ προητοιμάζετο πῶς νὰ ἀποκριθῇ.

— Ἀφίεμαι εἰς τὴν προστασίαν σας, ἀγαπητέ μοι φίλε, ἐψιθύρισε αὐτῇ. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι πάντοτε σας ὑπακούω.

Τότε ὁ ἱερεὺς ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Εἶτα βραδέως καὶ σοβαρῶς,

— Κόρη μου, σὲ συμβουλεύω νὰ ὑπανδρευθῇς.

Καὶ πάλιν ἐκείνη παρέμεινε ἀναυδος, μὲ τὰς χεῖρας ἀκινήτους ὡς ἐκ τῆς ναρκώσεως, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχεν ἐπιφέρει τοιαύτη συμβουλή· ἐπερίμενε νὰ τῇ εἴπῃ καὶ ἄλλας· ἔπαυσε νὰ αἰσθάνηται.

Ἐντοσοῦτῳ ὁ ἄββας ἐξηκολούθει νὰ ἐξαίρη τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι ἔπρεπε νὰ ἀναγκάσωσιν αὐτὴν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν γάμον.

— Συλλογίσου καλά, ὅτι εἶσαι ἀκόμη νέα, καὶ ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇς ἐπὶ πολὺ νὰ παραμείνης εἰς τὴν μεμονωμένην ταύτην γωνίαν τῶν Παρισίων, μόνις τολμῶσα νὰ ἐξέλθῃς, ἀγνοοῦσα τὰ τῆς ζωῆς. Πρέπει νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν κοινικὸν βίον, ἐπὶ ποιῆ τὸ νὰ λυπηθῇς πικρῶς βραδύτερον διὰ τὸν μονήρη, τοῦτον βίον. Ἴσως δὲν βλέπεις τὸν κίνδυνον τοιοῦτου φυλακισμοῦ, οἱ φίλοι σου ὅμως τὸν βλέπουν· βλέπουν τὴν ὠχρότητα σου καὶ ἀνησυχοῦν.

Ἐσταμάτα δὲ εἰς ἐκάστην φράσιν, ἐλπίζων ὅτι ἤθελε τὸν διακόψῃ καὶ διαμφοισθητῆσαι τὴν πρότασίν του, ἀλλ' ἐκείνη παρέμεινε ὅλως ψυχρά, ὡς ἀπολιθωθεῖσα ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Ἀναμφιβόλως ἔχεις ἓν παιδίον, ἐπανελάθεν οὗτος, τὸ ὅποτον εἶναι πολὺ φιλάσθενον. . . ἰδίως πρέπει νὰ παραδεχθῇς τὸν γάμον χάριν τῆς Ἰωάννας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ βραχίων ἐνὸς ἀνδρὸς θὰ γίνῃ πρόξενος μεγάλης ὠφελείας· ὦ! γνωρίζω ὅτι παρίσταται ἀνάγκη νὰ εὐρεθῇ ἀγαθὸς τις, ὅστις νὰ ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ πατρὸς.

Δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ἀποπερατώσῃ τὸν λόγον του, ὠμίλησε μετὰ τινος ἐξεγέρσεως καὶ ὀρμῆς ἐκτάκτου.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω. . . τί μὲ συμβουλεύετε, φίλε μου; οὐδέποτε ἀκούετε; οὐδέποτε.

Ὁλόκληρος ἡ καρδία αὐτῆς ἐξανέστη, εἶχε δὲ ταραχθῆ ἔτι μᾶλλον ὡς ἐκ τῆς ὀρμῆς τῆς ἀρνήσεώς της. Ἡ πρότασις τοῦ ἱερέως εἶχε ταραξεί τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ της σκοτεινὴν γωνίαν, ἐν ἣ ἀπεστρέφετο νὰ ἀναγνώσῃ, καὶ ἐν τῇ λύπῃ, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν, ἠννόει τὸ μέγεθος τοῦ πόνου της καὶ ἠσθάνετο τὴν ἔξαψιν τῆς αἰδοῦς γυναικός, ἥτις βλέπει νὰ καταπίπτῃ τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἔνδυμα. Τότε, ὑπὸ τὸ διαλάμπον καὶ μειδιῶν βλέμμα τοῦ γέροντος ἄββας, διηγωνίζετο νὰ τὸν ἀποκρούσῃ.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω, δὲν ἀγαπῶ κανένα.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος τὴν προσέβλεπεν, ἐφαντάσθη ὅτι ἀνεγίνωσκε τὸ ψεῦδος ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἠρῳθρίασε καὶ ὑπετραύλισε:

— Καὶ δὲν σκέπτεσθε, ὅτι μόνις πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν ἀφῆκα τὸ πένθος; ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν.

— Κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ ἱερεὺς, ἐσκέφθην πολὺ, πρὶν σοὶ ὀμιλήσω. Πιστεύω, ὅτι ἡ εὐδαιμονία σου εἶναι αὐτή. . . μὴν ἀνησυχῆς, καὶ δὲν θὰ πράξῃς, παρὰ σύμφωνα μὲ τὴν θέλησίν σου.

Ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσεν.

Ἡ Ἐλένη ἠγωνίζετο νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀρμὴν τῆς διαμαρτυρίας, ἥτις τῇ ἀνήρχετο εἰς τὰ χεῖλη. Ἐπανελάθε τὸ χειροτέχνημά της καὶ ἔβαλεν ὀλίγας βελονιάς μὲ τὴν κεφαλὴν τεταπεινωμένην· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς, ἠκούετο ἡ λιγυρὰ φωνὴ τῆς Ἰωάννας, ἥτις ἔλεγεν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ:

— Δὲν ζεύγουν ποτὲ ἓναν πετεινὸν εἰς τὸ ἀμαξάκι,

ἀλλὰ ζεύγουν ἄλογα· δὲν εἰξεύρεις λοιπὸν νὰ μοῦ φτιάσῃς ἄλογα;

— Ὅχι, ἄλογα εἶναι πολὺ δύσκολον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ραμβῶδος, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς εἰμπορῶ νὰ σὲ μάθω, πῶς νὰ κατασκευάζῃς ἀμάξια.

Καὶ μέχρις ἐδῶ συνήθως ἔληγε τὸ παιγνίδιον τοῦτο.

Ἡ Ἰωάννα, μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ἔβλεπε τὸν καλὸν αὐτῆς φίλον νὰ διπλῶνῃ τὸν χάρτην, εἰς ἀπειρον πλῆθος μικρῶν τετραγώνων. Εἶτα ἐδοκίμαζε καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ ἐλάνθανετο καὶ ἐκτύπα τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἶχεν ἤδη ὁμῶς διδαχθῆ νὰ κατασκευάζῃ πλοιάρια καὶ μίτρας ἐπισκόπων.

— Βλέπεις, ἐπανελάμβανε μεθ' ὑπομονῆς ὁ κύριος Ραμβῶδος, κατ' ἀρχὰς κάμνεις τέσσαρας διπλώσεις, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀκολουθῶς τὰς ἀναστρέφεις.

Πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ἔτεινε τὴν προσοχὴν του καὶ εἶχεν ὑποκλέψῃ ὀλίγας λέξεις, λεχθείσας ἐν τῷ γειτονικῷ θαλάμῳ. Ἐκτοτε αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ τρέμουν περισσότερον, ἢ γλώσσά του περιπλέκετο εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὅστε κατέτρωγε τὰς ἡμισείας λέξεις.

Ἡ Ἐλένη, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ καταπραῦνθῇ, ἐπανελάβε τὴν συνδιάλεξιν.

— Μοὶ λέγετε νὰ νυμφευθῶ! καὶ μετὰ τίνος; ἠρώτησεν αἰφνιδίως τὸν ἱερέα τοποθετήσασα τὸ χειροτέχνημά της ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου· ἀναμφιβόλως θὰ ἔχετε τινα ὑπ' ὄψιν, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ὁ ἄββας εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ καὶ περιεπάτει βραδέως, ἔκαμε νεῦμα καταφατικὸν διὰ τῆς κεφαλῆς χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

— Λοιπὸν! ὀνομάσατε τὸ πρόσωπον, ἐπανελάθεν αὐτῇ.

Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἔστη ὄρθιος πρὸ αὐτῆς, εἶτα ὑψωσε ἐλαφρῶς τοὺς ὄμους ψιθυρίζων:

— Καὶ πρὸς τί, ἀφοῦ ἀρνεῖσθε;

— Ἀδιάφορον, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω πῶς ἠδυνάμην νὰ σχηματίσω μίαν τοιαύτην ἀπόφασιν, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω;

Δὲν ἀπεκρίθη διόλου, ἴστατο πάντοτε ὄρθιος καὶ ἐνητένιζεν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον· μειδίαμα ἐν μέρει ψυχρὸν ἰχνογραφῆθη ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ μετ' ὀλίγον διὰ φωνῆς ταπεινῆς συγκατετέθη νὰ εἴπῃ:

— Πῶς! δὲν ἔχετε μαντεύσει;

— Ὅχι, δὲν ἐμάντευεν, ἀνεζήτηί· ναί, ἐξεπλήττετο. Τότε τῇ ἔκαμεν ἀπλῶς νεῦμα διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ὑποδεικνύων τὸ ἐστιατόριον.

— Αὐτόν! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἐσθεςμένης.

Καὶ ἐγένετο σοβαρά. Δὲν διεμαρτύρητο πλέον ἰσχυρῶς καὶ δὲν ἔμενεν ἄλλο τι ἐπὶ τοῦ προσώπου της, εἰμὴ ἐκπληξις καὶ θλίψις. Ἐπὶ πολὺ ἐκράτησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους, σκεπτικῆ. Ὅχι, ποτὲ δὲν ἤθελε βεβαίως δυνηθῆ νὰ μαντεύσῃ, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρῆ οὐδεμίαν ἀντιλογίαν· ὁ κύριος Ραμβῶδος ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ μόνος, εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ θέσῃ τιμίως τὴν ἰδικὴν της, χωρὶς οὐδένα φόβον. Ἐγνώριζε τὴν ἀγαθότητά του, καὶ δὲν κατεγέλα τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπλότητα, ἀλλὰ μὲ ὄλην τὴν καλὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δι' αὐτόν, ἠ ἰδέα ὅτι τὴν ἠγάπα, εἰσεχώρει εἰς τὴν καρδίαν της μετὰ μεγάλης ψυχρότητος.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἄββας ἐπανελάβε τὸ βᾶδισμά του ἐκ τοῦ ἐνὸς ἀκρου τοῦ θαλάμου εἰς τὸ ἕτερον, καὶ ἄμα ἔφθασε πλησίον τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου ἐκάλεσεν αὐτὴν ἡσύχως.

— Πλησίασε νὰ ἰδῆς.

Ἡ Ἐλένη ἠγέρθη καὶ παρετήρησεν.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος μετὰ τὸ πέρας τοῦ παιγνιδίου ἔθεσε τὴν Ἰωάνναν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ καθίσματος, καὶ αὐτὸς κατ' ἀρχὰς στηριζόμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶχε σχεδὸν ὀλισθήσει πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μικρᾶς

κόρης, καὶ ἔκειτο γονυκλινῆς ἐνώπιόν της περιβάλλον αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων του. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπῆρχεν ἀμάξιον ἐξευγμένον δι' ἐνὸς ἀλέκτορος, καθὼς καὶ πλοιαρία, κιβώτια, καὶ σκουφοὶ ἐπισκόπων.

— Λοιπὸν μὲ ἀγαπᾶς; ἔλεγεν οὗτος, ἐπανάλαβε ὅτι μὲ ἀγαπᾶς.

— Μάλιστα, σὲ ἀγαπῶ πολὺ, τὸ γνωρίζεις.

Καὶ ἐταλαντεύετο φρίττων, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ κάμη παράτολμὸν τινα ἐξομολόγησιν.

— Καὶ ἐὰν σοῦ ἐζήτησαν νὰ μένω πάντοτε ἐδῶ πηλοῖόν σου, τί ἤθελες μοῦ ἀποκριθῆ;

— ὦ! ἤθελα εὐχαριστηθεῖ πολὺ, θὰ ἐπαίζαμεν μαζὴ καὶ ἡ χαρὰ μου θὰ ἦτο μεγάλη.

— Πάντοτε, ἐννοεῖς; νὰ μένω ἐδῶ, πάντοτε.

Ἡ Ἰωάννα, ἣτις εἶχε λάβει πλοιαρίον, τὸ ὅποιον μετεποίησεν εἰς πῖλον χωροφύλακος, ὑπετραύλισε:

— Νὰ ἰδοῦμεν ἂν τὸ θέλη καὶ ἡ μαμά.

Ἡ ἀπόκρισις αὐτῆ τὸν ἔρριψεν εἰς μεγάλην ἀγωνίαν, ἡ τύχη του ἐξ αὐτῆς θὰ ἀπεφασίζετο.

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη καὶ οὗτος· ἀλλ' ἐὰν ἡ μαμά σου ἔλεγε τὸ ναί, σὺ δὲν θὰ ἔλεγες ὄχι! ἀλήθεια;

Ἡ Ἰωάννα, ἣτις ἀπετελείωσε τὸν πῖλον τοῦ χωροφύλακος, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ἤρχισε νὰ τραγῳδῆ μὲ τόνον ἰδιάζοντα.

— Ὁὐ ἔλεγα ναί, ναί, ναί· θὰ ἔλεγα ναί, ναί, ναί· κύτταξε λοιπὸν πόσον ὠραῖον εἶνε τὸ καπέλλο.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος θαλχθεὶς μέχρι δακρύων, ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη, ἐνῶ αὐτὴ ἔρριψε τὰς χεῖρας περὶ τὸν τράχηλόν του. Εἶχεν ἐπιφορτίσει τὸν ἀδελφόν του νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἑλένης, ἐνῶ αὐτὸς προσεπάθει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τῆς Ἰωάννας.

— Τὸ βλέπεις; ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς μετὰ μειδιάματος, ἡ κόρη θέλει.

Ἡ Ἑλένη παρέμενε σκυθρωπὴ· δὲν διεφιλονεῖκει πλέον· ὁ ἀββᾶς ἐπανελάβε τὴν δημηγορίαν του, καὶ ἐπέμενεν ἐπὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ κυρίου Ραμβῶδου.

Δὲν εἶνε πατὴρ κάλλιστος διὰ τὴν Ἰωάνναν; Καὶ αὐτὴ ἀνεγνώριζε τὸ τοιοῦτον, ὅτι δὲν ἤθελε παραδοθῆ ἐκ τύχης, ἔχουσα πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν· καὶ ἐπειδὴ ἐτήρει σιωπὴν, ὁ ἀββᾶς προσέθηκε μετὰ μεγάλης παραχθῆς καὶ ἀξιοπρεπείας, ὅτι ἐὰν ἐπεφορτίσθη νὰ προβῆ εἰς τοιοῦτον διάβημα, δὲν ἀπέβλεπε τόσον εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅσον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς.

— Σὰς πιστεύω, γνωρίζω πόσον μὲ ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ Ἑλένη· περιμείνατε ὀλίγον καὶ θὰ δώσω τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν ἴδιον ἐπὶ παρουσίᾳ σας.

Δέκα εἶχον σημάνει, καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδος εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπνου, ἐνῶ ἐκείνη ἔσπευδεν εἰς προὔπαντησίν του μὲ χεῖρα τεταμένην.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρότασίν σας, φίλε μου, καὶ θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων· πολὺ καλῶς ἐκάματε νὰ μοὶ προτείνετε.

Τὴν προσέβλεπεν ἡσύχως κατὰ πρόσωπον, καὶ ἔθεσε τὴν ὀγκώδη αὐτοῦ χεῖρα ἐν τῇ ἰδικῇ της, ἐνῶ αὐτὸς ἀρκετὰ συγκεκινημένος δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀπαιτῶ μόνον νὰ σκεφθῶ, ἴσως παραστῆ ἀνάγκη νὰ παρέλθῃ ἀρκετὸς χρόνος.

— ὦ! Ὅπως θέλετε, καὶ ἕξ μῆνας καὶ ἕν ἔτος, ἢ καὶ περισσότερον, ἐτραύλισε καὶ αὐτὸς ὡς ἀνακουφισθεὶς, εὐτυχῆς ὅτι δὲν ἐδόθη πρὸς αὐτὸν πάραυτα ἀποφατικὴ ἀπάντησις.

Καὶ τότε αὐτὴ μειδιάσασα ἐπιχαρίτως,

— Ἐννοῶ, εἶπε, νὰ εἶμεθα πάντοτε φίλοι, αἱ ἐπισκέψεις σας θὰ γίνονται ὅπως καὶ πρὶν· μόνον νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ, νὰ σὰς ὁμιλήσω πρῶτη ἐγὼ περὶ τῆς ἐν λόγῳ ὑποθέσεως... Εἶμεθα σύμφωνοι;

Εἶχεν ἀποσύρει τὴν χεῖρά του, καὶ ἀνεζήτηε πυρετωδῶς

τὸν πῖλόν του, ἀπεκδεχόμενος τὴν ἀπόφασίν της, διὰ τίνος συνεχοῦς κλίσεως τῆς κεφαλῆς καὶ μόνον ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἀναχωρήσεως ἐτόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ:

— Ἦδῃ ἐμάθετε εἰς τί ἀποβλέπω· δὲν εἶναι ἀληθές; λοιπὸν γνωρίζε ὅτι εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ παραμένω, μὲ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἤθελε συμβῆ· κυρίως ὁ ἀββᾶς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ σὰς ἐξηγήσῃ... καὶ εἰς τὸ μακρὸν διάστημα τῶν δέκα ἐτῶν ἀκόμη... ἐὰν ἤθελε τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη· δὲν μένει ἄλλο, παρὰ νὰ μοὶ κάμητε νεῦμα· καὶ λίαν προθύμως θὰ ὑπακούσω.

Ἐλαβε διὰ τελευταίαν φοράν τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης καὶ τὴν ἔσφιγγε δυνατὰ· ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν κλίμακα, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐστράφησαν ὅπως εἴπωσι κατὰ τὴν συνήθειάν των:

— Τὴν τρίτην.

— Σὰς περιμένω, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἤκουσε τὸν θόρυβον νέας βροχῆς νὰ προσβάλλῃ τὰ δικτυωτὰ, κατέστη περίλυπος.

— Θεέ μου! τί ραγδαία βροχὴ! οἱ καλοὶ μου φίλοι θὰ βραχῶσιν.

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐν τῇ ὁδῷ· ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης πνοῆς τοῦ ἀνέμου ἐσχηματίζοντο γλῶσσαι ἐκ τοῦ φωτός, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠχρῶν λάκκων καὶ τῶν φωτεινῶν ἐκτάσεων, τὰς ὁποίας ἀπετέλει ἡ βροχὴ, διέκρινε τοὺς στρογγύλους ὄμους τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, ὅστις ἀπῆρχετο εὐτυχῆς, χοροπηθῶν ἐν τῷ σκότει, χωρὶς νὰ φαίνεται μεριμνῶν περὶ τοῦ μαινομένου κατακλυσμοῦ.

Ἡ Ἰωάννα ἐντοσοῦτῳ διετέλει σοβαρὰ ὡς ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ καλοῦ της φίλου. Εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀφαίρεση τὰ μικρὰ αὐτῆς ὑποδημάτια, καὶ παρέμενε μόνον μὲ τὸ ὑποκάμισον, ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς κλίνης, βεβυθισμένη εἰς σκέψεις, καὶ ἅμα ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐνεφανίσθη ὅπως τὴν ἐναγκαλίσθη, τὴν εὐρήκεν εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν.

— Καλὴ νύκτα, Ἰωάννα! φίλησέ με.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ κοράσιον ἐφαίνετο ἀφηρημένον, ἡ Ἑλένη ἐγονάτισεν ἔμπροσθέν της, περιβαλλοῦσα αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων καὶ τὴν ἠρώτα διὰ φωνῆς ἐσβεσμένης:

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένη νὰ κάθεται μαζὴ μας;

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐξεπλάγῃ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐρωτήσεως. Ἀναμφιβόλως ὁ ρεμβασμὸς της αὐτὸ ἀπέβλεπε, καὶ βραδέως συγκατετέθη νὰ νεύσῃ διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις, ἐπανελάβεν ἡ μήτηρ της, ὅτι θὰ μένη πάντοτε ἐδῶ, τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν, εἰς τὸ τραπέζι καὶ παντοῦ;

Ἀνησυχία ὀλοὴν αὐξοῦσα διεκρίνετο εἰς τοὺς λαμπροὺς ὀφθαλμούς της μικρᾶς κόρης, ἔκλινε τὴν παρειὰν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς μητρὸς της, τὴν ἠσπᾶσθη εἰς τὸν τράχηλον καὶ τὴν ἠρώτησεν εἰς τὸ οὐς ὄλως τεταραγμένην:

— Μαμά, θὰ σὲ φιλεῖ;

Ροδόεσσα χροιά διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλένης· δὲν ἤξευρε κατ' ἀρχὰς τί νὰ ἀποκριθῆ εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐψιθύρισε:

— Ὁὐ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ πατρός σου, ἀγάπη μου.

Τότε οἱ μικροὶ βραχίονες τῆς Ἰωάννας ἀπεσκληρύνθησαν, κατελήφθη ἀποτόμως ὑπὸ λυγμῶν καὶ ἐσπαρτάρισεν.

— ὦ! ὄχι δὲν θέλω! ὄχι ἄλλο, μαμά, σὲ παρακαλῶ. Εἶπέ του ὅτι δὲν θέλω.. πῆγαινε νὰ τοῦ εἴπῃς ἀμέσως ὅτι δὲν θέλω.

Καὶ ἐπνίγετο ἐκ τῶν λυγμῶν ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς μητρὸς της, καὶ τὴν ἐκάλυπτεν ἀπὸ δάκρυα καὶ φιλήματα. Ἡ Ἑλένη προσεπάθησε νὰ τὴν καταπραῦνῃ ἐπαναλαμβάνουσα πρὸς αὐτὴν ὅτι ἤθελε διορθώσῃ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἡ Ἰωάννα περιέμενε πάραυτα ἀποφασιστικὴν ἀπάντησιν.

— ὦ! εἶπέ ὄχι, μαμά, εἶπέ ὄχι... βλέπεις ὅτι αὐτὸ μὲ θανατοῖ. ὦ! ποτέ, δὲν εἶναι ἀλήθεια; ποτέ.

— Ὅχι, ὄχι, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, κάμε φρόνιμα... κοιμήσου.

Ἐπὶ πολὺν ὄραν τὸ κοράσιον σιωπηλὸν καὶ τεταραγμένον τὴν ἔσφιγγε μεταξύ τῶν βραχιόνων του, ὡς μὴ δυνάμενον νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν ὑπερησπίζετο ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐσκέπτοντο νὰ τῆς τὴν ἀφαιρέσουν. Ἐπὶ τέλους ἡ Ἑλένη κατώρθωσε νὰ τὴν ἀποκοιμίση, παρέμεινε ὅμως ἀγρυπνὸς πλησίον τῆς μέγα μέρος τῆς νυκτός. Σπασμοὶ κατελάμβανον αὐτὴν κοιμημένην, καὶ εἰς βραχέα χρονικὰ διαλείμματα ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως πληροφορηθῇ ἂν ἡ μήτηρ αὐτῆς εὕρισκετο ἐκεῖ· εἴτα ἀπεκοιμήθη, ἀφοῦ προσέκολλησε τὸ στόμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς χειρός τῆς.

Γ'

Ὁ μὴν οὗτος διέρρευσε μετὰ θαυμασίας λαμπρότητος, καὶ ὁ θαλπερὸς ἥλιος τοῦ Ἀπριλίου, εἶχεν ἤδη πρασινίσει τὸν κῆπον δι' ἀπαλῆς χλόης, λεπτῆς καὶ διαφανοῦς, ἐν εἶδει τριχάπτων.

Ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ, τὰ στελέχη τῶν κλιματίδων ὄθουν τοὺς λεπτοὺς αὐτῶν κλάδους, ἐνῶ τὰ αἰγοκλίματα, μετὰ τοὺς κάλυκας τῶν, διέχυνον λεπτοτάτην εὐωδίαν βαλσαμώδη.

Καὶ ἐκ τῶν δύο ἄκρων τοῦ λειμῶνος, ἐπιμεμητημένου καὶ ἀναβλαστάνοντος, γεράνια ἐρυθρὰ καὶ τεσσαρακοστές λευκῶν καθίστων ἀνθηρὸν τὸ κἀνίστρον, ἐνῶ συστάς πετελεῶν, κατὰ βάθος, μεταξύ τοῦ στενώματος τῶν παρακειμένων οἰκοδομῶν, περιέβαλλε τὴν πρασίνην χροιάν τῶν κλάδων τούτων, τῶν ὁποῖων τὰ μικρὰ φύλλα ἐθορύβουν καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀνέμου.

Περὶ τὰς τρεῖς ἐβδομάδας, ὁ οὐρανὸς παρέμενε ἀίθριος, χωρὶς νὰ φαίνεται που οὐδὲν νέφος· ἦτο δὲ αὐτὸ ἀληθὲς θαῦμα τῆς ἀνοίξεως, ἥτις ἐώρταζε τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν βλάστησιν, τὴν ὁποῖαν καὶ ἡ Ἑλένη ἔφερεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς.

Ἐκαστὸν ἀπόγευμα κατήρχετο εἰς τὸν κῆπον μετὰ τῆς Ἰωάννας· ἡ θέσις αὐτῆς ἦτο ὀριζήμενη ἐπὶ τῆς πρώτης δεξιᾶς πετελέας, καθίσμα τὴν ἀνέμενε· καὶ τὴν ἐπαύριον ἀνεύρισκεν ἀκόμη ἐπὶ τῆς χονδρᾶς ἄμμου τοῦ διαδρόμου τὰ μικρὰ τεμάχια τῶν κλωστῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε διασκορπίσει τὴν προτεραίαν.

— Εἶθε ὡς ἐν τῷ οἴκῳ σας, ἐπανελάμβανεν ἡ κυρία Δεβέρλου ἐκαστὴν ἐσπέραν, αἰσθανομένη διὰ τὴν Ἑλένην, ἀπὸ ἕξι ἡδὴ μηνῶν, ἐνθερμον ἀληθῶς φιλίαν, αὐριον προσπαθήσατε νὰ ἔλθετε ἐνωρίτερον, δὲν θὰ ἔλθετε;

Καὶ ἀληθῶς, ἡ Ἑλένη ἐφέρετο ἐκεῖ ὡς εἰς τὸν οἶκόν τῆς· μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἤρχισε νὰ συνοικειοῦται μετὰ τὴν χλοερὰν ταύτην γωνίαν, καὶ ἐπερίμενε τὴν ὄραν ἵνα κατέλθῃ, ἀνυπομονοῦσα ὡς παιδίον.

Ἄλλ' ὅ,τι κυρίως ἐγοῆτευεν αὐτὴν ἐν τῷ ἰδιωτικῷ τούτῳ κήπῳ, ἦτο ἡ καθαριότης τοῦ λειμῶνος, καὶ ἡ πυκνότης τῶν δένδρων· οὐδεμία χλόη λησμονηθεῖσα ἔβλαπτε τὴν συμμετρίαν τῶν φυλλωμάτων· οἱ διάδρομοι, καθαριζόμενοι ἐκαστὴν πρῶταν, παρεῖχον εἰς τοὺς πόδας τὴν αἰσθησὶν μαλακοῦ τάπητος.

Ἐξῆ ἐκεῖ, ἤρεμος καὶ εὐχαριστημένη, χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται τὸ παράπαν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χλοερότητος τῶν φυτῶν· δὲν ἠσθάνετο οὐδεμίαν ἀποστροφήν, ἐκ τῶν καλῶς σχεδιασθέντων τούτων κανίστρων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ μανδύου τοῦ κισσοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ κηπουρὸς ἀφήρει ἐν πρὸς ἐν τὰ κιτρινίζοντα φύλλα, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πετελεῶν, εἰς τὸν μυστικὸν ταῦτον ἀνθῶνα, τὸν ὁποῖον ἡ παρουσία τῆς κυρίας Δεβέρλου ἔκαμνε νὰ εὐωδιάζῃ· ἐκ τῆς δριμυίας ὀσμῆς μόσχου, ἐνόμιζέ τις ὅτι εὕρισκετο εἰς αἴθουσαν, καὶ μόνον εἰς τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ, ὡσάκις ἤθε-

λεν ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, ἐνεθυμῆτο ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Συνήθως διήρχοντο τὸ ἀπόγευμα αὐτῶν κατάμοναι, χωρὶς νὰ ἰδωσί τινα.

Ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ Λουκιανὸς ἔπαιζον πρὸ τῶν ποδῶν τῶν, καὶ διαλείμματα σιωπῆς παρατεταμένης παρηκολούθουν.

Εἴτα ἡ κυρία Δεβέρλου, τὴν ὁποῖαν ὁ ρεμβασμὸς ἀπῆλπιζε, συνδιελέγετο ἐπὶ ὄρας τερπομένη μεγάλως ἐκ τῆς σιωπηλῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς Ἑλένης, ἐπιβεβαιούσης πάντοτε διὰ συνεχοῦς κλίσεως τῆς κεφαλῆς. Ὡμίλει δὲ περὶ ἱστοριῶν ἀτελευτήτων, αἱ ὁποῖαι ἀπέβλεπον κυρίως τὰς γνωριμίας τῆς, περὶ σχεδίων ὑποδοχῆς διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα, περὶ φρούδων σκέψεων διὰ τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας, καὶ ἐν γένει περὶ παντὸς βιωτικῷ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἤρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς κομψῆς ταύτης κυρίας· καὶ ταῦτα πάντα συνεφύροντο μετὰ τὰς ἀπροσδοκῆτους ψυχικὰς διαχύσεις διὰ τὰ παιδιά, καθὼς καὶ μετὰ τὰς συγκινητικὰς ἐκφράσεις, διὰ τῶν ὁποῖων ἐνεκωμιάζε τὸ γόητρον τῆς φιλίας.

Ἡ Ἑλένη παρεδίδοτο εἰς τὰς θωπείας αὐτάς, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνεται πάντοτε, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς διαρκοῦς συμπαθείας, ἐν ἡ ἕξῃ, ἐτέρπετο, νὰ ἀκούῃ τὴν Ἰουλίαν νὰ ὀμιλῇ καὶ ἀπῆντα μετὰ μεγάλης ἀγαθότητος, μετ' ἀγαθότητος ἀγγελικῆς.

Ἄλλοτε, ἔφθανε καὶ καμμία ἐπίσκεψις, ὅποτε ἡ κυρία Δεβέρλου κατεγοητεύετο τὰ μέγιστα. Εἶχεν ἤδη καταργῆσαι τὰ σάββατα αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πάσχα, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ πράττῃ ἐκαστοτε εἰς τοιαύτην ἐποχὴν. Ἄλλ' ἡλάττου τὴν μοναξίαν αὐτῆς ἐπιτρέπουσα νὰ τὴν ἐπισκέπτωνται χωρὶς ἐθιμοτυπίας ἐν τῷ κήπῳ. Ἡ μεγαλύτερα ὅμως αὐτῆς μέριμνα τὴν ἐποχὴν ταύτην συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐκλέξῃ τὸ μέρος, ἐνθα θὰ διήρχετο τὸν Αὐγουστον. Καὶ εἰς ἐκαστὴν ἐπίσκεψιν ἐπανελάμβανε πάντοτε τὴν αὐτὴν ὀμιλίαν, ἐξηγοῦσα προσέτι, διατί ὁ σύζυγος αὐτῆς δὲν ἤθελε συνοδεύσει αὐτὴν εἰς τὸ παραθαλάσσιον.

Εἴτα ἠρώτα τοὺς ἐπισκέπτας, μὴ δυναμένη μόνη αὐτὴ νὰ μορφώσῃ γνώμην, καὶ τοῦτο ἔλεγεν ὅτι δὲν ἀπέβλεπε τόσον αὐτὴν, ὅσον τὸν μικρὸν Λουκιανόν. Ὅσάκις ἤρχετο ὁ Μαλινιώ ἐκάθητο περιβάδην ἐπὶ τινος ἀγροτικῷ καθίσματος, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐμίσει τὴν ἐξοχὴν, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦνε τρελλὸς κανεὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους μετὰ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ πάθῃ ρευματισμοὺς εἰς τὰς ὀχθὰς τῆς θαλάσσης. Ἐλάμβανεν ἐν τούτοις μέρος εἰς τὰς συζητήσεις περὶ τοῦ καταλληλοτέρου μέρους.

— Ὅλα, ἔλεγεν, εἶναι ρυπαρὰ καὶ δυσώδη, καὶ ἐὰν ἐξαίρεση τις τὴν Τρουβίλλην θὰ ἦτο δύσκολον νὰ εὕρεθῃ θέσις καταλληλοτέρα.

Ἡ Ἑλένη καθ' ἐκαστὴν ἤκουεν ἐπαναλαμβανομένην τὴν αὐτὴν συζήτησιν χωρὶς νὰ ἀποκάμνη, τερπομένη μάλιστα ἐκ τῆς τοιαύτης μονοτονίας, ἥτις τὴν ἐλίκνιζε καὶ τὴν ἀπεκοίμιζε. Καὶ πρὸς τὰ τέλη ἀκόμη τοῦ μηνὸς ἡ κυρία Δεβέρλου δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποφασίσει περὶ τοῦ μέρους, ἐνθα ἤθελε μεταβῆ.

Ἐσπέραν τινά, ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἡ Ἰουλία τῇ εἶπεν :

— Αὐριον εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἀπουσιάσω, πλὴν δὲν πρέπει νὰ ἐμποδισθῆς ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθῃς· περιμένε με ὀλίγον καὶ δὲν θὰ βραδύνω.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.